

2023. április 28., péntek – Jn 6,52-59

„Ha nem eszitek az Emberfia testét és nem isszátok az ő vérét, nem lesz élet tibennetek. Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete van, és én feltámasztom őt az utolsó napon. Mert az én testem valóságos étel, és az én vérem valóságos ital.”

A csodálatos kenyérszaporítás után vagyunk. Mindenki látta, mire képes Jézus.

A nép, a tanítványok és az apostolok számára is egyértelművé vált, hogy Ő a várva várt Messiás. A pusztában a Sátán kenyérrel és hatalommal kísértette Jézust. Tibériás tavánál mégis kenyeret ad a népek, és felvillantja a várva-várt új király eljövetelének lehetőségét. Mindenki lelkes, ezeréves várakozás látszik beteljesülni. Az események sodrásának (a második kísértésnek) Jézus erővel vet véget, a tanítványokat elküldi, ő maga a hegyre vonul (Mk 6,45; Mt 14,22).

Azután nyolc óra imával töltött idő következik. Átbeszéli az Atyával a kialakult helyzetet. Világossá válik, hogy a gondolkodás-átalakítás még az apostoloktól is távol áll, nemhogy a néptől. Hogyan tovább? Mi legyen az izgatottan várakozó sokasággal? Ami ebben a helyzetben történik, az vízvázlat lehet. Talán sokan vitatkozni kezdenek majd, esetleg megbotránkoznak, talán még az állandó tanítványok közül is lesznek, akik elhagyják Őt...

Másnap a kafarnaumi zsinagógában pedig elhangzik az, amit senki nem akar hallani: nem lesz mindig ingyen kenyér, nem lesz királykoronázás, nem ez az, amit Jézus az emberiségnek szán.

A fontos üzenet, a legfontosabb mondanivaló, hogy az Isten Országába vezető út nem a test megetetése, nem az elnyomás megszüntetése, hanem Jézus minden elképzelhetőnél különb Kenyere és Itala: Önmaga. Ő a Kenyér és Ital, amely nem halálig táplálja az embert, mert legyőzi a halált, Ő a Mennyből alászállott Kenyér, és Őt kell enni, és így lesz miénk az Élet, amelyet ez a Kenyér ad a világnak. „Én vagyok az élet kenyere – felelte Jézus. – Aki hozzám jön, többé nem éhez, s aki bennem hisz, nem szomjazik soha, örökké él. A kenyér, amelyet adok, a testem a világ életéért.”

Ezek a szavak a többi evangélistánál az utolsó vacsoránál hangzanak el. Jánosnál ez az üzenet mindenkire szól: a szentáldozásban mindenki magához veheti Istent.

Hosszú évek óta tesszük ezt. Vajon él még bennünk a hála a megajándékozottságunkért?

Bitterné Gyöngyi, Mór